

KAAI
THEATER

RE:RITE

DOLORES BOUCKAERT
GALLOP. BIOGRAPHY OF A BODY

20 & 22/03/2018 • 20:30 • Kaaistudio's
performance/theatre • 80 min. • in English

EXTRA Visit the exhibition on *Gallop's* creation process before and after the show,
with work by Dolores Bouckaert, Kris Dewitte a.o.

NL *Gallop. Biography of a Body* vertelt de bizarre levensloop van een lichaam. Het is een chronisch ziek lichaam dat na veertig jaar een kantelpunt heeft bereikt en vaak een eigen leven lijkt te leiden. Dat faalt in dienen en wint in verzet.

Dolores Bouckaert onderzoekt de complexe en ambigue relatie tussen haar lichaam en geest, waarbij een onstuitbaar verlangen tot bewegen vaak botst met de realiteit. Haar tegenspeler is – via film en geluid – een snel en krachtig paard. De twee zijn elkaars tegengestelden tot aan de complete inwisseling toe, wanneer de cadans van zijn galop samenvalt met het ritme van haar hartslag.

- Dolores Bouckaert is actrice, beeldend kunstenaar, schrijfster en regisseur, altijd op zoek naar intimiteit op scène. Ze stond eerder in het Kaaitheater met *Deceptive Bodies*, samen met Charlotte Vanden Eynde. Haar werk balanceert tussen fictie en realiteit, met haar eigen lichaam als belangrijkste instrument.

FR *Gallop. Biography of a Body* raconte le cours bizarre de l'existence d'un corps – un corps souffrant d'une maladie chronique qui atteint un point de basculement au bout de quarante ans et semble dès lors mener une propre vie, échouant à être fonctionnel et triomphant à y résister. Dolores Bouckaert examine la relation complexe et ambiguë entre son corps et son esprit, une exploration dans laquelle un désir irrésistible de mouvement se heurte souvent à la réalité. Dans ce solo, son partenaire est – à travers du son et des images filmées – un cheval rapide et vigoureux. Les deux sont des pôles opposés jusqu'à l'interversion complète, lorsque la cadence du galop coïncide avec le rythme de son pouls.

- Dolores Bouckaert, actrice, plasticienne, écrivaine et metteuse en scène, est toujours à la recherche d'intimité sur scène. Elle s'est déjà produite au Kaaitheater avec Charlotte Vanden Eynde dans *Deceptive Bodies*. Son œuvre oscille entre fiction et réalité et a pour instrument principal son propre corps.

EN *Gallop. Biography of a Body* tells the bizarre story of the life cycle of a body. It is a chronically ill body that has reached a turning point after forty years, and often seems to have a life of its own. Its service fails and resistance loses.

Dolores Bouckaert researches the complex and ambiguous relationship between her body and spirit, in which an irrepressible desire to move often conflicts with reality. Dolores Bouckaert's co-star in this solo is – via film and audio – a fast and powerful horse. The two are one another's opposites until they become interchangeable, when the horse's gallop coincides with the rhythm of her heartbeat.

- Dolores Bouckaert is an actress, visual artist, author and director who always seeks to foster intimacy onstage. She previously presented *Deceptive Bodies* at the Kaaitheater, in cooperation with Charlotte Vanden Eynde. Her work balances between fiction and reality, while her body is her most important instrument.

EXCERPT OF *GALLOP*

English translation of the Dutch passage

Can you see my body?
Can you see it?
You can't avoid it
So don't even try!

Do you see these muscles?
Do you see how the muscles stretch my skin?
How they stick to my skeleton like concrete?
How you can see the veins jumping like the speakers at a club?

Can't you see it?
Are you looking?
Don't you look at what you're seeing?
Can't you handle it?
Is it too much for you?
All this power?
All this powerful flesh?

Do you prefer to gape at your own weakness?
At the jelly on your bottom?
How it just hangs there?

'She's snappy, she is'
'How snappy she is.'
'Wow, she's so snappy'
They said that

Can you still it?
Not if you don't look!
So can you still see it?
How I used to walk with my tail up?
How the ladies with their hats craved to have my body

I had a brisk pace
You don't want to know how brisk it was!
And when I started shitting
They immediately came to clean it up!

Snappy!
But then I snapped
'But you're still so young!'
That's what they say

But it will never get better
It can't

Look at me standing here!
If you would look, you'd see!
How I am standing here
With plastic tubes in my body
With the hair on my neck shaved off

My head
My legs
They are paws and a conk
Being crippled has made them paws and a conk

Look
How they bungle about my body like a bunch of bunglers
The powerful body I used to have

Can't they feel it?

Ti Amo!
That was my name
Before I was crippled
Did you hear my name?
Ti Amo!

They call me number Eight
Can you believe it?
Seven others have already been through here
Number Eight
The stable at the end of the hall
You're always welcome to come back and cut me open again

Cut me open
To save yourself
And just keep cutting

How far do I have to go for you?
Take my body!
Take my life!
Do you want my life?
Take it then!
Rid me of it!

DE BIOGRAFIE VAN EEN ZIEK LICHAAM

Interview met Dolores Bouckaert, door Pieter T'Jonck (De Morgen, 6/03/2018)

Eind maart gaat *Gallop* van Dolores Bouckaert in première. Het stuk moet een bekroning, een finale worden van vijftien jaar artistiek werk als performer, beeldend kunstenaar en geluidskunstenaar. Maar het wordt ook een bilan van leven met een lichaam met 'rare kuren'.

Halfweg de jaren 1990 kon je in Gent niet meer om Dolores Bouckaert heen. Met haar rood gestifte lippen, knalrood of ravenzwart geverfd haar, dramatische kleren en dito poses trok ze als vanzelf de aandacht. Dolores –Spaans voor pijnen- werd Dolly, als in de film met Barbara Streisand als lustige weduwe.

Net als bij Streisand was alles aan haar 'bigger than life', overdreven, wild. Niet alleen haar verschijning trok de aandacht. Al gauw ging ze kunst te maken. In alle vormen en formaten. Of het nu om theater, beeldende kunst of muziek ging, ze had een goede neus voor de juiste partners, ze had flair en veel gevoel voor humor.

Haar eerste theaterstuk *Sterven in stijl* (2007), een samenwerking met Hans Bryssinck, was zelfs dolkomisch. Ze sterft keer op keer op de meest dramatische, pathetische manier. Elke sterfscène is afgekeken van een beroemde filmscène, maar telkens loopt dat 'grote sterven' op een sisser uit. *The kindness of geometry* (2012), weer met Hans Bryssinck en verder met Aarich Jaspers, is even 'dodelijk grappig'. Dolores sterft er na het drinken van slechte wijn maar een dokter-priester brengt haar via trance zeven keer terug tot leven.

Het is humor met een gitzwart randje. Het gaat tenslotte over de dood en over lichamen die falen. Subversief is het ook: *The kindness...* steekt subtiel de draak met de troost die godsdiensten bieden bij dood en verlies. *Cast Shadow* (2009) spant hier de kroon: in dit stuk verkennen Bouckaert en Bernard Van Eeghem poedelnaakt, maar uitgelaten, de grens tussen mannelijk en vrouwelijk.

Een falend lijf

Dat dood en falen altijd op de loer liggen in dit werk is geen toeval. Het is een publiek geheim dat Dolores lijdt aan een erfelijke vorm van diabetes die haar lijf langzaam ondermijnt. De ziekte is ondertussen zo ver gevorderd dat ze nierdialyse nodig heeft en op de lijst staat voor een transplantatie van nieren en alvleesklier.

Het nieuws dat ze ongeneeslijke diabetes had overviel Dolores op haar 10^e. 'Ik deed toen veel aan paardensport, op hoog niveau. Mijn vader was daar heel trots over. Plots was dat afgelopen. Mijn hengst voelde al snel instinctief aan dat ik niet meer dezelfde kracht had. Ik was als enig kind altijd samen met dat paard. Het was mijn beste vriend. De relatie met een paard is magisch: zelfs als kind kan je een paard met de kleinste beweging sturen. Het is alsof twee lichamen één worden'. 'Toen stopte dat. In mijn puberteit kapte ik met alles: met paardrijden, met schoolgaan. Het had toch allemaal geen zin. Relaties waren altijd van korte duur. Ik nam het niet zo nauw meer met mijn dieet en mijn insuline injecties. Door insulinetekort kreeg ik vaak een gevaarlijk hoge suikerspiegel. Ik riskeerde voortdurend een coma, maar beleefde zo wel een roes. Ik had het gevoel dat ik niets of niemand nodig had, dat ik helemaal bij mezelf kon blijven. Ik negeerde de situatie gewoon. Daardoor heb ik veel schade aangericht aan mijn lichaam. Suikerziekte is een heel trage doder'.

De ommekeer

Op haar 23^e nam haar leven voor de tweede keer een dramatische wending. Doordat ze zich zo slecht verzorgd had verloor ze plots haar zicht. In diezelfde periode stierf haar vader aan kanker. Maar ze ontmoette ook haar vriend, cineast Benny Vandendriessche. 'Toen ik plots mijn zicht verloor ervoer ik plots aan den lijve dat ik echt sterfelijk was. Van de ene dag op de andere werd ik een heel gedisciplineerde diabetes patiënt. Die discipline vind ik heel fijn, maar ik weet niet of ik wel echt lief kan zijn voor mezelf'.

'Ik heb ooit ergens een splitsing gemaakt tussen mijn 'goede' en mijn 'slechte' lichaam. Door een soort goocheltruc kon ik op het juiste moment het goede lichaam boven halen. Dat is het lichaam dat mensen te zien krijgen. Het andere verstop ik. Dan kom ik soms dagen niet buiten. Dat is heel ambigu. Het kost ook moeite: ik ben voor een ontmoeting soms een uur en meer op voorhand bezig met het oproepen van het juiste lichaam.'

Maar dat 'juiste' lichaam kan ook verstek laten gaan. Toen ze uit de kleren ging voor de voorstelling *Cast Shadow* kon het niemand ontgaan dat Dolly's onderbenen omzwachteld waren met verband, vanwege de bloedingen. 'Die aders en zenuwen zijn door die ziekte niets meer waard. Vreemd genoeg heb ik tegelijk een gigantische angst om dat lichaam te tonen als een groot verlangen om dat te doen. Ik ken fysieke schaamte over dat broze vel. In mijn onderbenen heb ik geen gevoel meer. Ik waag het daardoor niet om op hakken te lopen. Te gevaarlijk. Dat lichaam zadelt mij zo met een voortdurende onzekerheid op. Het is niet te vertrouwen. Toch wil ik het wel tonen. In mijn werk, in de realiteit. Maar wat is tonen dan? Wat toon ik dan?'

'Bernard Van Eeghem is één van de weinigen met wie ik eerlijk ben over dat lichaam. Soms deden we bij de repetities van *Cast Shadow* samen een slaapje omdat we moe waren. Zo kwamen we heel dicht bij elkaar. Bijna alsof we één lichaam werden. Ik zoek die intimiteit op. Ik ben zeer graag bij mannen. Ik wil altijd direct op een man gaan liggen en bij Bernard kan ik dat. Dat kwam ook in de voorstelling. Hij ging ook mee naar het ziekenhuis, terwijl ik dat voor anderen verzwegen uit schaamte over mijn zwakheid. Het vreemde is: Bernard is kerngezond, maar leeft continu met de angst om te sterven. Terwijl ik echt dicht bij de dood sta, maar dat negeer.'

Inventaris

In 'Galop', het stuk waar ze al meer dan een jaar aan werkt, maakt Dolly een stand van zaken van haar lichaam op. Het leverde een overdonderende massa materiaal op. In de voorstelling zie je maar een klein deel van de tientallen lakens en kledingstukken die ze beschilderde met voorstellingen van haar lichaam of van de vele kostuums die ze met Sofie Durnez bedacht. Je zal ook niet alle interviews horen die ze afnam van vrienden, dokters, familie... En dan zijn er bijdragen van andere kunstenaars. Een 'sprookje' over haar leven van Bernard Van Eeghem. Foto's van Kris Dewitte, die haar een jaar op de voet volgde. Een reeks platen van Rodrigo Fuentealba: impressies van de vele 'Dolly's' die hij leerde kennen.

Deceptive bodies (2014), gemaakt in samenwerking met Charlotte Vanden Eynde, was al een soort voorstudie voor *Gallop*. Met opzichtige kostuums, vreemde snuiten en bizarre poses gaven de twee performers uitdrukking aan 'rare gevoelens', kanten van hun persoonlijkheid waar ze geen woorden voor vonden. 'Het stuk ging over lichamen die bedriegen, iets anders doen of zeggen dan wat hun

'bezitters' zouden willen. Daar wil ik nu naar kijken. Naar al die verschillende vormen, bewegingen, fases van dat lichaam. Zonder tegenspeler'.

'Dirk Pauwels, de oud-directeur van Campo overtuigde me om hiermee door te gaan. Om een zelfportret van mijn lichaam te maken. Het is een bron van grote frustratie. Het heeft me in zekere zin alles gegeven, maar ook alles afgenomen. Alle beslissingen in mijn leven staan in het teken van dat lichaam. Het kostte me 15 jaar om daar concreet over te worden. Het is het enige waar ik het nu over wil hebben. Mijn lichaam is extreem behoeftig. Het vroeg al heel veel aandacht nog voor ik ziek werd. Als kind al wilde dat lichaam voortdurend springen, dansen, bewegen, zich tonen. Ik wist er geen weg mee. Misschien dat het daarom ziek werd: om meer aandacht te krijgen'.

'Dat lichaam schreeuwt nog altijd: toon mij! Het kan allerlei gedaantes aannemen: non, lief, kind, zieke, minnares, ... het is van alles tegelijk en door elkaar. 'Wat toon ik U als ik voor U sta' was één van de dingen die ik vroeg aan mensen met wie ik sprak. De ene ziet dan afleidingsmaneuvers en oogverblindende, de andere ziet enorme kwetsbaarheid, een derde ziet in mij een 'allumeuse'.' Toch staat Dolores niet echt alleen op het podium. Kurt Vandendriessche steekt geregeld een handje toe. En dan zijn er de paarden. Paarden waren in haar echte leven altijd al een toeverlaat, en zijn ook hier onrechtstreeks aanwezig. Dolores maakte in de veeartsenijschool films van paarden. Onder andere van een paard op een loopband, maar ook van proefoperaties op paarden. Op het podium bouwde ze een paard na met stokken, wielen en een oude stoel. 'Ik sta op het podium tegenover die paarden. Dat paard op het podium is kwaad. Het wil al lang eens op restaurant, het wil cola drinken en frieten eten, maar het mag alleen tofu eten. Dat paard wil eindelijk eens uit het gareel'.

'Ik sta niet enkel tegenover dat paard. Er is ook een enorme intimiteit. Die zoek ik ook, ook in de relatie met de kijker. Ik zeg: 'kijk naar mij, dat is alles wat ik ben'. Ik kan met mijn lichaam niet zoveel doen, ik ben als dat paard op de loopband: hoeveel inspanningen het ook doet, het komt niet vooruit. Maar mijn hersens trekken me wel voort waar de rest stil valt. Het gaat niet over iemand die ziek is. Wel over wat we zijn door het lichaam dat we hebben. Mijn lichaam is maar een vorm. Wat als ik een nieuw lichaam heb? Ga ik niet van alles kwijt zijn als ik dan eindelijk 'gezond' ben. Wat is dat trouwens, gezond zijn. Dat is toch maar een rare term. Voor mij zijn mensen een soort vormen'.

Afscheid

'Dit is het laatste werk dat ik maak als de Dolly die ik nu ben... Daarna komt er een moment waarop ik een nier- en pancreastransplantatie onderga. Ik zal een ander lichaam hebben. Deze voorstelling is een soort afscheid van wie ik nu ben. Weet je wat raar is? Bij een transplantatie plaatsen ze de nieuwe organen op een andere plaats. Je nier en je pancreas komen vooraan op je buik te liggen. Mensen hebben het dikwijls moeilijk met dat nieuwe lichaam. Ik zag dat bij een vriendin. Ze heeft nu een nieuw leven, maar het duurde lang voor ze dat kon accepteren. Ze klampte zich vast aan het strenge regime van een dialyse patiënt. Maar ondertussen werkt ze weer en gaat ze weer uit. Maar ze blijft wel heel begaan met het leven'.

'Finaal gaat deze voorstelling niet over de ziekte waar ik aan lijd, maar over de kracht die ontstaat door alle beperkingen die dat zieke lichaam oplegt. Ik moet dat nu wel doen, want misschien kan ik het binnenkort niet meer, al die verschijningen van mijn lichaam oproepen. Misschien is die energie er dan niet meer'.

More RE:RITE this week

JONE SALOMONSON, KOEN
VANSYNGHEL, KRISTIN VERELLEN
Mourning, commemoration
& new rituals

On the eve of the second anniversary of the Brussels bombings, we're bringing together three experts on mourning. After Anders Breivik's bloodbath in Norway, Jone Salomonsen founded a research group on new rituals as a reaction to attacks. Kristin Verellen – who lost her partner in the Brussels attacks – talks about her circle gatherings that aim to foster a culture of togetherness and dialogue. And architect Koen Van Syngel discusses (temporary) mourning monuments.

Kaaitheater • 21/03 • in English

RITUALS IN ARTISTIC PRACTICE
Symposium

For many performing artists, rituals are an essential part of their practice. They integrate them into bodily routines, or use them as tools to organize daily life, work rhythms, creation processes, or the moment of a performance. In light of RE:RITE, we invited an array of artists and researchers to reflect on their usage of ritualistic elements during a day full of talks, interactive sharings, and... celebrations.

Kaaitheater • 23/03 • in English

credits

concept Dolores Bouckaert | **performance** Dolores Bouckaert | **artistic advise** Marc Vanrunxt | **composer** Rodrigo Fuentealba, Micha Volders, Benjamin Glorieux | **sound** Kwinten van Laethem | **light design, live media & technical support** Kurt Vandendriessche | **text** Bernard Van Eeghem | **camera** Grimm Vandekerckhove | **editing** Tom Denoyette | **costume** Sofie Durnez, Jivan van der Ende, Wim Muyllaert, Andrea Kränzlin | **set designer** Guy Châtel | **photography** Kris Dewitte | **production** Hiros | **co-production** KAAP, Kunst/Werk | **in collaboration with** Kaaitheater, CAMPO, WP Zimmer, Kunstenwerkplaats Pianofabriek, Vooruit | **with the support of** de Vlaamse Gemeenschap | **thanks to** Tanguy Eeckhout, Dirk Pauwels, Lieven van Hulle, de Dierenkliniek Universiteit Gent, Laurence Lefère, De Snuffel, Compaan, Mutoh, ChromaLuxe, Ineke Nijssen, Barbara Raes, Ingrid Castelein, Simon Van Hooland, Margot Leyers, Dirk Castelein, Maya Wilsens, Kasper Vandenberghe, Bernard Van Eeghem, Charlotte Bouckaert, Charlotte Van den Eynde, Hans Bryssinck, Simon Neels, Benny Vandendriessche